

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN KERST OM NOOIT TE VERGETEN

Een kerstspel in één bedrijf

door

Maaïke Ooms

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1998
Nr. 2554

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk EEN KERST OM NOOIT TE VERGETEN op te voeren moet de naam van auteur MAAIKE OOMS vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/061
ISBN 978-90-385-0589-3

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Maaïke Ooms
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames - 1 heer)

SOFIE : oplichtster, dievegge.

JOS : oplichter, dief.

MEVROUW : vrouw des huizes.

DIENTJE : meid.

AGENTE : vrouwelijke agente in burger.

DECOR

Gewone huiskamer. Tafel en vier stoelen. Een lange zetel of twee kleine zeteltjes. Eventueel kastje of tafeltje waarop fles cognac staat. Een rolstoel meegebracht door Jos en Sofie.

1880

(Doek gaat open, licht is uit, er is gestommel hoorbaar, licht van een zaklamp schijnt door de kamer, dan opeens lawaai.)

SOFIE : Aaaaaa.

JOS : Sofie ? Wat is er ?

SOFIE : Doe het licht aan, ik zie niet waar ik loop.

(Het licht gaat aan.)

JOS : Voilà.

SOFIE : *(Staat te springen, haar voet in haar handen.)* Miljaarde, amaai mijn klein teentje.

JOS : Sofie meisje, wees toch eens wat stiller, seffens is heel het gebuurte wakker en daarbij, vloeken is toch geen bezigheid voor een fatsoenlijk meisje en zeker niet met Kerstmis.

SOFIE : *(Kwaad.)* Ik ben geen fatsoenlijk meisje. Ik ben een dief, juist gelijk gij. En Kerstmis is voor mij een dag gelijk elke andere dag.

JOS : Sorry hé zeg ! Maar gij zegt altijd dat we stilletjes moeten zijn als we ergens inbreken, waarom maakt gij dan nu zoveel lawaai ?

SOFIE : Ik heb mijn klein teentje gestoten aan uw rolstoel. Kondt ge nu met dat pillicht echt niet schijnen op de plaats waar ik moest lopen ?

JOS : Nee, want dan zag ik zelf niet meer waar ik liep.

SOFIE : Ja, en dat is belangrijk.

JOS : Ja, want anders had ik mijn teentje gestoten en dan had ik lawaai gemaakt en dan had ik weer naar mijn voeten gekregen van u.

SOFIE : En nu krijgt ge niet naar uw voeten zeker ?

JOS : *(Verbijsterd.)* Euh ja, eigenlijk wel.

SOFIE : Dus, heb ik weer eens gelijk.

JOS : Zoals gewoonlijk.

SOFIE : Ge weet het dan toch. Zet nu eerst die rolstoel wat verder binnen.

JOS : *(Maakt buiging zoals een butler.)* Zoals madame verkiest. *(Brengt de rolstoel verder binnen.)*

SOFIE : Zet hem hier maar naast de zetel. *(Kijkt tevreden rond; zowel Jos als Sofie)*

beginnen nu overal rond te snuffelen.) Ik heb het gevoel dat dat hier een simpele klus gaat worden.

JOS : Vrouwelijke intuïtie zeker ?

SOFIE : Inderdaad en die faalt nooit.

JOS : Hoe komt het dan dat ik zo'n bang voorgevoel heb ?

SOFIE : Omdat jij een man zijt, en die hebben geen intuïtie. Vergeet dat gevoel gewoon. Geloof me Jos, als we dit zaakje achter de rug hebben kunnen we gaan rentenieren.

JOS : Denkt ge ? Erg rijk ziet het er hier toch niet uit. Er staat hier zelfs niet eens een kerstboom.

SOFIE : Staar u daar niet blind op. Er zijn veel rijke mensen die zo gierig zijn dat ge zoudt denken dat ze zo arm zijn als Job, tot ge de kluis opentrekt. En daar zijn voor ons de beste zaakjes te doen.

JOS : Waarom dan wel ?

SOFIE : Contant geld is veel makkelijker om mee te nemen dan schilderijen of tapijten.

JOS : Dat wel. 't Is te hopen dat ge gelijk hebt wat dat contant geld betreft.

SOFIE : Zo zeker gelijk twee en twee vier is.

JOS : 'k Zal u dan maar geloven. Zeg, eigenlijk is het wel gek dat die rijke, eenzame vrouwen er altijd weer intrappen.

SOFIE : Zo gek is dat niet. Wij zijn gewoon goed in ons vak. Vrouwen vallen telkens weer voor mijn radde tong (*Met overdreven charmes.*) en het aanbod van mijn diepe vriendschap.

JOS : Ik denk wel dat het feit dat ik zozegd verlamd ben, hun hart meer roert dan uw zogenaamde vriendschap. Gij hebt trouwens uw uiterlijk niet mee.

SOFIE : Wilt gij daarmee zeggen dat ik lelijk ben ?

JOS : (*Snel.*) Absoluut niet. Gij zou toch zelf moeten weten dat vrouwen niet van andere vrouwen houden, vooral niet als ze knap zijn.

SOFIE : (*Gaat verleidelijk dicht bij Jos hangen.*) Oh Jos, vindt gij mij echt knap ?

JOS : Ja, nee, daar gaat het nu niet over. Het gaat erover dat vrouwen rapper medelijden tonen als ze denken dat ik verlamd ben. Hun moederlijke gevoel komt dan boven.

SOFIE : En dat vindt gij best leuk hé ? Zolang de vrouwen u maar niet verleiden. Ik denk dat de vrouw, die u kan verleiden, nog moet geboren worden.

JOS : Toch niet. Ik ken ze zelfs heel goed.

SOFIE : (*Gaat met vernieuwde hoop naar Jos.*) Serieus ? (*Jos knikt.*) Wie dan ?

JOS : Vrouwe Fortuna.

SOFIE : 't Was te denken dat het weer zoiets zou zijn. Vergeet deze keer maar niet dat ge zogezegd verlamd zijt en lig niet rond te lopen zoals bij die ander rijke madam of ge kunt uw Vrouwe Fortuna wel vergeten. We konden nog maar net op tijd weggkomen.

JOS : Hela, dat lag niet aan mij hé. Gij had honger en ik moest maar eens rondzien of er wat te eten viel.

SOFIE : Ja zeg, ik kon toch ook niet weten dat madam juist op dat moment langs de keukendeur binnenkwam. Ge verwacht toch van een rijke bees dat ze langs de voordeur komt hé.

JOS : Van voordeur gesproken, ik geloof dat ik die net hoor open gaan. (*Jos wipt in de rolstoel.*) Hou u maar alvast klaar.

(*Mevrouw op, blijft in deuropening staan met rug naar woonkamer.*)

MEVROUW : (*Op arrogante toon.*) Dientje, zorg dat ik zo snel mogelijk een hete tas thee krijg.

DIENTJE : (*Vanuit hall.*) Ja mevrouw.

MEVROUW : (*Gaat woonkamer binnen.*) Brrr zo ijsig koud buiten. Ik ben verkleumd tot op mijn botten. (*Ziet Sofie en Jos en gilt.*)

DIENTJE : (*Komt toegesneld en vraagt verschrikt.*) Weer een muis mevrouw ? (*Ziet Sofie en Jos niet zitten.*)

MEVROUW : Nee, twee grote ratten.

DIENTJE : (*Rent gillend weg. Roepend.*) Ik zal de verdelgmannen bellen.

SOFIE : Sofie is de naam en dit is mijn vriend Jos. Het spijt me dat we u hebben doen schrikken. Alstublieft heb medelijden, wij....

MEVROUW : Medelijden met een koppel inbrekers zeker ? Ik denk er nog niet aan. (*Roept.*) Dientje.

DIENTJE : (*Voorzichtig vanachter de hoek van de deur met een bibberstemmetje.*) Ja mevrouw?

MEVROUW : Bel de politie.

DIENTJE : De politie ? Voor ratten moet men de verdelgingsmannen toch bellen mevrouw ?

MEVROUW : Deze soort is niet te verdelgen. Je kan er vandaag een paar opsluiten en morgen komt je een ander paar tegen.

JOS : Alstublieft mevrouw, heb toch medelijden. De deur stond open, we hebben geroepen en toen niemand antwoordde, besloten we binnen te wachten tot er iemand thuis zou komen. Echt waar.

SOFIE : Ja, zo met de deur open kan men al te gemakkelijk inbreken en we dachten : "We kunnen beter een oogje in t' zeil houden."

MEVROUW : Haha, jullie lijken wel de goedheid zelve als je dat zo hoort. Wel, ik geloof er niets van. Hier stond geen deur open. Ik laat nooit iets open.

SOFIE : Misschien dat uw dienstmeisje ... ?

MEVROUW : Dat zullen we dan gauw weten. Dientje kom hier.

DIENTJE : Maar mevrouw, ik ben bang van ratten.

MEVROUW : Och meid hou op. Hier zijn geen echte ratten maar inbrekers.

DIENTJE : Daar ben ik nog banger van.

MEVROUW : (*Kwaad.*) Als je niet onmiddellijk hier komt hoef je nooit meer te komen, dan kan je gaan.

DIENTJE : (*Komt binnen.*) Ik ben er al mevrouw.

MEVROUW : Heb jij een deur laten open staan ?

DIENTJE : Absoluut niet mevrouw, ik heb alles goed afgesloten.

SOFIE : En ik zweer u dat er een deur open stond, anders zouden wij toch nooit binnen durven komen. Wie denkt u eigenlijk wel dat wij zijn ?

MEVROUW : Krapuul van de bovenste plank en nog leugenaars ook. Dientje heeft bij mijn weten nog nooit een deur open gelaten, waarom zou ze dat dan nu wel doen, tenzij ... (*Kijkt dreigend naar Dientje.*) tenzij ze jullie medeplichtige is ?!

DIENTJE : (*Verontwaardigd.*) Absoluut niet !!!

JOS : Misschien was er voor ons een inbreker en heeft die de deur open gelaten.

MEVROUW : Zou kunnen, maar ik geloof het niet. Ik zou trouwens wel eens willen weten waarom jullie in de eerste plaats op mijn eigendom waren.

JOS : We wilden alleen iets te eten en te drinken vragen en een beetje warm worden. Laat

uw hart spreken, het is toch Kerstmis. Heeft u niet een klein beetje over van uw kerstmaaltijd ?

MEVROUW : Ik vier geen Kerst. In mijn eentje zeker. En een hart heb ik ook niet. Ik ben een zakenvrouw en bij zaken kan je alleen je verstand gebruiken. Moest ik mijn hart laten spreken, ik zou allang straatarm zijn.

JOS : (*Rijdt wat naar voor met zijn rolstoel.*) Ik ben maar een arme, lamme sloeber mevrouw ...

MEVROUW : (*Merkt nu pas echt de rolstoel op.*) Ben jij verlamd ?

JOS : (*Jos wijst op rolstoel.*) Dat ziet u toch. (*Sofie werpt Jos een waarschuwende blik toe. Jos herstelt zich snel.*) Ik bedoel, spijtig genoeg wel mevrouw.

MEVROUW : Sorry, maar ik was ook zo geschrokken dat ik dat helemaal niet had opgemerkt. Tja, als je verlamd bent kan je moeilijk een inbreker zijn denk ik.

JOS : Inderdaad mevrouw en als u toch maar alleen bent met Kerstmis, dan kunnen we misschien proberen er samen iets gezelligs van te maken.

MEVROUW : (*Bekijkt Jos aandachtig.*) Samen met jullie Kertmis vieren, eigenlijk is dat nog geen slecht idee. Wat hebben we zoal in huis om een feestje te bouwen, Dientje ?

DIENTJE : (*Staat met haar mond open van verbazing.*)

MEVROUW : Dientje, slaapkop, ik vroeg iets.

DIENTJE : Oh euh, er is nog wel vanalles om iets lekkers van te maken. (*Telt op vingers.*) Groenten om een koud schotelkje te maken en boer Mertens bracht ons vanmorgen een kalkoen, die kan ik vullen, en een dessert, dat is zo gefikst.

MEVROUW : Goed, dan zorg jij maar dat er zo snel mogelijk een lekker maal klaar is voor drie personen en oh ja, zorg dat er voor jou ook een beetje overschot is. Ik ga eerst een bad nemen.

DIENTJE : Ja mevrouw.

MEVROUW : Terwijl ik een bad neem, geef je die mensen al maar iets te drinken. En hang hun jassen weg.

DIENTJE : Ja mevrouw.

(*Mevrouw af.*)

DIENTJE : Wel wel, dat heb ik in geen jaren meer meegemaakt.

SOFIE : Wat heb je in jaren niet meer meegemaakt ?

DIENTJE : Dat mevrouw zomaar gasten uitnodigt en dan nog wel mensen die ze niet kent.

Het is al lang geleden dat er hier nog iemand kwam eten en als er al eens iemand kwam, dan was het een heel rijk iemand met wie ze zaken wou doen.

JOS : Mevrouw is precies geen gemakkelijke.

DIENTJE : Vroeger was ze lief en hielp iedereen. Maar sinds haar man is gestorven is ze helemaal veranderd.

JOS : Hoe is hij gestorven ? Een ziekte, een ongeval ?

DIENTJE : Nee, hij is vermoord.

SOFIE en JOS : (*Verschrikt.*) Vermoord ?

DIENTJE : Hmmm, veel mensen denken dat zij het heeft gedaan, voor zijn geld. Het feit dat velen haar openlijk beschuldigden, heeft haar heel erg gekwetst en sindsdien vertrouwt ze niets of niemand meer. Ze gaat met zo weinig mogelijk mensen om, omdat ze bang is dat ze weer gaan roddelen.

JOS : En denk jij ook dat zij het heeft gedaan ?

(Sofie geeft Jos een por.)

DIENTJE : Zou best eens kunnen. Ze smeedt met geld. Ze kan haar man vermoord hebben omdat hij weigerde haar schulden te betalen.

SOFIE : Schulden ? Maar ... nu is mevrouw toch rijk ?

DIENTJE : Stinkend rijk. Ze is in de zakenwereld gestapt en verdient geld als slijk, daar bovenop is ze nu ook enorm gierig. Sinds ze heeft bewezen, dat ze ook zonder man in staat is om veel geld te verdienen, zijn de praatjes een beetje verstomd, maar toch, niet iedereen gelooft dat zij onschuldig is. Zo, genoeg gepraat nu, ik haal voor u beiden wat te drinken anders krijg ik seffens op mijn donder. Geef ineens uw jassen maar mee. (*Dientje trekt een vies gezicht wanneer ze de jassen aanneemt. Dientje af met jassen.*)

JOS : We zitten hier onder het dak van een moordnares. Seffens liggen we hier ook zo dood als een pier. Ik wist dat we hier niet naar binnen moesten gaan. Ik voelde het. Ik heb het nog zo gezegd.

SOFIE : Stel u zo niet aan. Waarom zou ze ons vermoorden ? Wij hebben zagezegd toch geen geld ?

JOS : Misschien kent ze ons ? Misschien weet ze dat we eigenlijk een beetje veel rijk zijn ?

SOFIE : Hoe zou ze ons dan kennen slimmeke ?

JOS : Misschien heeft zij zelf wel een zwendelpraktijk. Dientje zei toch dat ze alleen maar rijke mensen meebracht. Misschien doorziet zij ons, voelt zij dat wij haar willen bezwendelen.

SOFIE : (*Lachend.*) Bezwendelen. Een nieuw werkwoord zeker ? Sinds ze ons bijna hebben gepakt zijn we ver uitgeweken en hebben ons maandenlang stil gehouden en in deze stad hebben we nog nooit eerder gewerkt. Ze kan ons onmogelijk kennen. Ik vraag me echter wel af waarom ze ons uitnodigde. Het ging veel te

